

JUBILEUMSBERETNING FOR IDRETTSLAGET IVRIG, VED 100 ÅRS JUBILEUMET.

Det var i tiden rundt århundreskiftet at den moderne idretten ble til. I England hadde fotballen fått et stort publikum, og i Norge var skisporet fra Morgedal så vidt nådd landet. Ungdommen i Våle omkring århundreskiftet har vært på høyden av sin tid da de ga laget sitt navnet Uredd, for navnet var moderne. Uredd ble stiftet 25. januar 1900 på et møte på Hals, Uredd ble stiftet som en skiforening, og vinter etter vinter ble det arrangert skirenn i Halsbakken, Klevjebakken, i en bakke på Sørby og flere andre steder. Medlemsstokken i Uredd var vesentlig rekrutert i midtre Våle og første formann var Arnt Revetal.

Noen stor forening ble ikke Uredd, men foreningen fikk en lang levetid.

6. januar 1907 ble det stiftet et lag som fikk navnet Fram i Ramnes, mange tror at det er Nansens skip som har gitt ideen til navnet. De fleste medlemmene var fra Fossan traktene og kom fra begge sider av kommunegrensa. Hoppbakken lå i Ramnes, og ble kalt Firingbakken. En av stifterene av denne foreningen het Lars Firing som også var foreningens første formann.

Den gamle Eidsfossbanen kom til å spille en stor rolle i skisportens historie, fordi den gjorde det mulig for løpere fra Tønsberg å komme på renn på Fossan. Løperne reiste opp den ene dagen, overnattet og reiste hjem igjen dagen etter. Den gang måtte man søke kommunestyret om kjøre Automobil på en offentlig vei. Det ble avholdt mange skirenn i Firingbakken, og i Tønsbergs Blad 13. januar stod det følgende:

”Skiklubben Fram i Ramnes avholdt premierenn i Firingbakken ved Fossan stasjon igaar. Det var en bra bakke hvor der i godt aaføre Hop paa 25-30 meter, men i det daarlige Føret igaar blev lengste Hop 19 meter. Det var etpar Varmegrader. Det var fremmøt ca 200 Tilskuere, og efter Rennet holdtes Siksa med Dans.”

FOTBALLENS INNTOG I VÅLE

Rundt 1910 begynte man å fatte interesse for fotball også i Våle, det ble ”spent” fotball på alle de løkker og jorder som var tilgjengelige. Etter hvert begynte behovet for en ordentlig bane å melde seg. Det er rimelig å anta at fotballen ikke var en fotball etter dagens standard, men en filttull eller liknende. Klubben kjøpte opp et nybrott stykke på nordre del av søndre Fossan, og medlemmene fikk en hard jobb med å bryte opp stubb og kratt. Arbeidet tok til i 1919 og i 1920 ble det solgt lodder på en ”Idealsykkel” til inntekt for opparbeidelse av banen. Det kom inn ca. 1000,-kroner, og i tillegg til dette fikk klubben 1000,-kroner av staten. Det ble også holdt fester og alle inntekter gikk til fotballplassen og utstyr til denne. Man arrangerte endog sparkstøttingsløp for å få inntekter.

TVUNGENT NAVNESKIFTE

Når fotballplass og lag kom i ordne var det på tide for Fram å søke opptak i krets og forbund, men forbundet kunne i godta navnet Fram da det allerede eksisterte et lag med dette navn i Larvik. Det ble vanskelig å finne et nytt navn, og kommunenavn kunne man ikke bruke siden skibakken lå i Ramnes og fotballbanen i Våle. Historien om det nye navnets opprinnelse sier at det var en dag da klubbens gutter jobbet på den nye banen at Tora Firing, søster av Lars Firing, kom forbi og utbrøt på ekte ”Våle-mål”: ”Det var ivrige guttær...” Og slik kom man på navnet IVRIG, og den nye banen fikk navnet ”Ivrigsletta”.

Det nystartede fotballaget stilte i 1921 med 3 lag i serien og spilte totalt 40 kamper, med 17 seire, 19 tap og 4 uavgjort.

A-laget fikk fotballstøvler, som det var meningen at de skulle bruke på fotballbanen, men siden den materielle standarden ikke var høy i disse tider ble støvlene brukt i arbeid også, med det resultat at Ivrig fikk store regninger fra skomakeren. Banen var heller ikke av beste kvalitet, det sies at banen bestod av tuster og langt grass som var slått ned foran hvert mål. I den enden av banen var det et dansguly, som stod igjen etter et tivoli. Dette ble brukt mang en gang til dansefester av ymse slag. Men på slutten av 20-årene var fotballen ned i en bølgedal og klubben klarte ikke å overholde sin forpliktelser overfor banken. Så banen ble bortleid i noen år og tvangsauksjon truet banens eksistens, men Lars Firing overtok lånet og reddet banen. I 1933 var det en gjeng unggutter som slo seg sammen og blåste liv i Ivrig og satte i stand fotballbanen igjen.

Mens alt dette skjedde på fotballfronten, skjedde det også saker innen skiidretten i Våle, i 1920 arrangerte skiklubben Uredd skirenn hvor det var 180 påmeldt og 160 startende, dette var det største skirenn i Vestfold frem til da. Sparkløp var også sport og Isik løp ble arrangert i 1927 og 29. I 1932 fikk skiklubben Uredd sen ny skibakke, Rambergkollen, og i 1934 ble det avholdt utvidet klubbrenn med deltagelse fra nabo bygder og byer, det startet ca 100 stk og enda flere tilskuere. Så interessen for skiidretten var stor.

TO KLUBBER BLIR TIL EN

I 1935 kom det en henvendelse fra Ivrig til Uredd om en sammenslåing av de to lagene. Lagene ble slått sammen og fikk navnet Ski og Ballklubben Uredd, 16. oktober 1935. Men navnet Uredd kunne heller ikke godkjennes av forbundet, da det allerede eksisterte en forening med samme navn, og man gikk enstemmig inn for å forandre navnet til Idrettslaget Ivrig, Våle. Det ble også startet en friidrettsgruppe og en egen damegruppe så også dagens lys. 1937 ble på mange måter et godt sportslig år for idrettslaget, friidrettsgruppa deltok i Tjøllingstafetten og fikk diplom, fotballaget tapte 2-1 mot Hauk i kampen om avdelingsmesterskapet og damegruppa hadde ca 35-40 medlemmer. Man besluttet i dette året å kjøpe et Ivrigmerke, merket ble tegnet av Ingvald Vanberg. I 1938 hadde Ivrig en representant i Holmenkollen, nemlig Johan Kristoffersen og han deltok med stor heder. Også i denne perioden ble det avholdt dansefester og lotterier for å skaffe penger i kassa, også stat og kommune ble søkt om midler.

Men i 1940 brøt krigen ut, og Norge ble okkupert av tyskerne, den nye ledelsen for idretten i landet kunngjorde at det skulle arrangeres en riksmarsj i 1941, Ivrigs styre vedtok så å ikke stå som arrangør av Riksmarsjen, og la ned sin drift 21.juli 1941. Dette resulterte i at klubbens eiendeler og konti skulle leveres ordføreren 22.juli 1940 klokken 10. IL Ivrig mottok senere brev fra Norges Landsforbund for Idrett, som anmodet klubbene legge ned idrettsarbeidet så lenge krigen pågikk, dette fremgår av fortrolige dokumenter som er i Ivrigs arkiver den dag i dag. Slik ble det til at fotballbanen ble gjort om til potetåker under krigen, de nye myndighetene prøvde gjennom flere brev å få laget til å gjenoppta sin drift, men i brev som er sendt tilbake heter det at man i slike matknappe tider ikke ville legge beslag på god matjord for å drive idrett.

KRIGEN ER OVER

23. mai 1945 samlet det gamle styret seg og man ble enige om kalle inn til et medlemsmøte 27. mai. På medlemsmøtet ble det valgt nye styrer og det ble inntegnet 30 medlemmer, banen var heller ikke i stand siden den var brukt som potetåker under krigen. Banen var dermed ikke godkjent for kretskamper. Men tross dårlige forhold ble fotballaget avdelingsmestere i avd. C, og damegruppen startet opp igjen med håndball om sommeren og turn om vinteren. De neste årene var Ivrig inne i en god periode, medlemstallene steg og i 1948 ble Ivrig

avdelingsmestere i 3. divisjon, den neste sesongen stilte altså Ivrig i 2. divisjon, men dette ble for tøft, og man rykket ned igjen til 3. divisjon. På denne tiden hadde Ivrig en av distriktets beste grusbaner.

Skigruppa hadde også en god periode etter krigen, nytt stilas ble bygd i Ramergkollen og man arrangerte både skimerke prøve og timannskonkurransen i 1947, begge ble fort en tradisjon. Økonomisk var det heller ikke dårlig, man arrangerte som før fester og basarer, men viktigst av alt var nok dugnadsånden, som førte til at mye ble gjort for lite penger. 1949 og 1950 var ikke gode år for Ivrig, fotballaget spilte dårlig og skigruppa slet med lite snø, i 1950 hadde Ivrig et medlemstall på 129, hvorav 56 mannlige og 73 kvinnelige. I disse årene var det damegruppa som gjorde det best, de stilte med både pike- og damelag i serien. I 1951 var det fremgang å spore, fotballen stilte med old-boys, smågutte og guttelag, det ble også arrangert tur til Ullevål, for å se landskampen mellom Danmark og Norge. Skigruppa var fornøyde med mye snø, men ikke like fornøyde med at snømengden førte til at hoppet i Rambergkollen falt sammen. Dette året måtte man igjen søk kommunen om penger da økonomien var dårlig.

TILBAKEGANG OG FRAMGANG

På 1950-tallet var gikk det både opp og ned med skiidretten, noe av skylden må de snøfattige vinterene ta. Man bygde også en mindre skibakke ved siden av den gamle, denne var beregnet på yngre gutter, og det første rennet ble arrangert i 1959. Stemning var god med høytaleranlegg, masse tilskuere og "bikkjer", stemningen er blitt beskrevet som reneste Holmenkollen-stemning. Langrenn fikk sitt store gjennombrudd i 1959, og det ble arrangert klubbrenn og vi hadde deltagere på kretsrenn rundt i fylket.

Fotballgruppa fikk nok en gang problemer med banen i 1955, og man ble nektet å spille kamper der. Kommunen ble søkt om midler med påfølgende avslag grunnet at banen lå i utkanten av kommunen, og man ønsket seg en bane midt i kommunen. Dette ble starten for planleggingen av Bibomyra slik vi kjenner den i dag. Men det ble med planene for Bibomyra og i 1956 fikk man penger til ny grus og banen ble igjen spillbar. Men i 1959 var man like langt, banen trengte grøfting, man manglet klubbhus og vann. Men enn så lenge klarte man seg med bekkens bak garderoben.

Damgruppa hadde sin glanstid på begynnelsen av 50-tallet, men i 1955 var det slutt og gruppa ble oppløst, en av grunnene sies å være at mange av damene gikk på fylkeskolen og idretten ble derfor nedprioritert. Økonomisk klarte man seg bra i denne perioden, takket være fester, basarer og innskudd fra kommunen.

NY GIV

Det hadde lenge vært planer om et idrettsanlegg på Kirkevoll, men det dro ut i tid, men 11. desember 1962 fikk kommunen en søknad på 90 000,- kroner, resten av kostnadene skulle dekkes gjennom tippemidler 45 000,- kroner og dugnadsinnsats 10 000,- kroner. Det var flere motstandere av dette nye anlegget og da kommunestyret ble fremlagt en plan om salg av juletrær for 5 000,- kroner, var det mange som fikk seg en god latter, alle planer ble godkjent med først 18. desember ble det gitt klarsignal fra alle instanser. Allerede samme dagen ble de første juletrær solgt på torvet i Horten, juletresalget innbrakte 17 000,- kroner og det ble solgt kubb for 4 000,- kroner, da var det mange som tenkte at den som ler sist ler best.

Dugnadsånden var stor i disse tider, og dugnadsinnsatsen var større enn man noen gang hadde tort å håpe på. I 1968 stod en nydelig gressbane klar til bruk og man begynte arbeidet med skråninger og løpebane, dette arbeidet var beregnet til 92 000,- kroner. Dette var penger man ikke hadde og arbeidet ble derfor gjort på dugnad. En av de store ildsjelene for anlegget på Bibo var Alfred Danielsen, han stod på til alle døgnets tider, han påvirket alle som var

negative til anlegget og jobbet Bibo-anleggets sak til alle tider. I 1971 kom rødstubben på løpebanen, dette betalte kommunen. Klubbhus fant man på Fjellborg der det stod en gammel badstu som man fikk flytte til Bibo. Så i 1973 ble hele Bibo anlegget offisielt åpnet og overlevert. Hele anlegget hadde kostet:

313 000,- kroner i kontanter herav 222.000,- fra kommunen og 90 000,- i tippemidler.

Dugnadsinnsatsen har blitt regnet på og man kom frem til at det i følge opptegnelser var 6000 dugnadstimer. Med en forsiktig timepris på 10,- kroner blir dugnadsinnsatsen på 60 000,- kroner.

Men det var ikke bare Bibo-anlegget som ble bygget i disse tider, lysløypa ble også bygget på 60-tallet, løypa var på 2,2 km og stod ferdig i 1965, hele anlegget var en gave fra to bygdas bedrifter. Lyset ble første gang tent 29. desember 1965, mens den offisielle åpningen fant sted 24. februar 1966.

I 1966 stilte også de to første jentene til start i skisporet, og begge ble premiert i kretsrennet. På toppen hadde man i 1969 40-45 aktive i skigruppa hver helg og dette avstadkom en del gode plasseringer.

Friidretten fikk sin opptur i 1966, og i de påfølgende årene. Stadig flere ble med og man fikk etter hvert gode plasseringer både i Donald Duck lekene og på kretslaget.

Fotballen spilte på sin nye bane noe resultatene ikke bar preg av på 60-tallet var man i 5, 6 og nesten i 7. divisjon. Håndballen i Ivrig startet opp igjen i 1966 mne holdt kun på i 2-3 år, da det igjen ble brått slutt. Mye av grunnen var at Håndballen var gått over til å bli en vinteridrett, og mange prioriterte da skisporet. De som ville fortsette å spille måtte gå over til Ramnes.

Mot slutten av denne tidsepoken hadde Ivrig et medlemstall på 502 + 1 æresmedlem, Alfred Danielsen.

JUBILEUMSTID

Ivrig feiret i 1970 sitt 70 års jubileum, til tross for mange diskusjoner om hvilken klubb man skulle ta utgangspunkt i Fram eller Uredd, men man valgte Uredd og stiftelsesdatoen 25. januar 1900. I anledning jubileumet ble det lagd en fane, Ingrid Søyland skulle sy og male denne, og motivet ble avgjort med en tegnekonkurranse på ungdomskolen. Fanens motiv ble satt sammen av 3 innsendte forslag. Denne feiringen ble en vellykket kveld med mye historier og dans til langt på natt.

TIDEN ETTER

I tiden etter 70 års jubileumet var det mange grupper i aktivitet i Ivrig. Og aktiviteten økte, mens prestasjonene ble bedre. Men etter hvert som antall medlemmer og aktive ble flere og flere, begynte også det nye baneanlegget å bli trangt. Allerede i 1973 satte Ivrig ned en komité som skule utrede fremtidige areal for baner og anlegg. Så i 1976 ble et areal på 28 mål ervervet av kommunen, og utvidelsene kunne begynne. Man ville først og fremst ha flere fotballbaner, på nedsiden av den gamle banen. Det vi i dag kjenner som nedre bane og grusbanen. Men ikke bare fotball fikk et økt behov for plass og treningsmuligheter, skigruppa ønsket seg en hoppbakke der de kunne hoppe om sommeren, og som kjent er det ikke alltid langt fra drømmer til realisering i Ivrig. Skigruppa begynte det møysommelige arbeidet med å bygge om Rambergkollen, slik at den 4. oktober 1981 stod ferdig som plastbakke. Det ble arrangert åpningsrenn og en av tidenes hoppere deltok. Per Bergerud satte i dette rennet ny bakkerekord på 45,5 meter foran Ole Bremseth. Rambergkollen ble også fylkesanlegg for plashopp.

Ivrig fikk sin siste undergruppe i 1979, da ble nemlig volleyballgruppa startet. Gruppa startet med en lett blanding av gutter og jenter, og etter hvert ble det dannet både herrelag og damelag. Resultatene var så som så i starten, men etter hvert dannet det seg en stamme med spillere som det skulle vise seg at ville nå langt. Volleyballgruppa arrangerte også NM i april 1984. Men gruppa fikk problemer med treningstider i 1984 og i et brev til hovedstyret 21. august 1984 søkte volleyballgruppa om å legge ned gruppa og heller opprette en egen volleyballklubb i Ramnes. Søknaden kom på bakgrunn av fordeling av treningstider i Ramneshallen der volleyballgruppa fikk lite tid. Dette førte til en opphetet diskusjon i avisene, men heldigvis løste saken seg etter et samarbeidsmøte mellom Ramnes Kommune, Våle Kommune og Ivrig. Etter en turbulent innkjøringsperiode på ca 10 år, begynte lagene å avansere i divisjonene, for både dame og herrelag.

Friidrettsgruppa og turngruppa var også aktive i løpet 70 og 80 åra, flere og flere deltok i idrettene som Ivrig hadde å by på. Det økende antallet skyldes nok at flere byggefelt i Våle ble utbygd i denne tiden og befolkningen vokste. Også et 80 års jubileum skulle feires og cirka 130 gamle og unge feiret Ivrig med mat, gaveoverrekkelser og dans. Utover 80-tallet ble det bygget mange hus i Brekkeåsen området og Ivrig ble nok en gang nødt til å bygge nye anlegg, men det stod ikke på denne gangen heller. Lysløypa, som tidligere hadde sin start ved Fjellborg ble nå flyttet over veien, og nå med start fra Bibo. Mot slutten av 80-tallet ble bestod Bibo anlegget av to gressbaner, en grusbane, løpebane med rødstubbe og 1,2 og 3 kilometers lysløype. Man begynte også å snakke om idrettshall og hallen ble lagt inn i langtidsplanene til kommunen, men dessverre så kom den aldri ut igjen.

I løpet av 80- åra jobbet Ivrig med andre spennende prosjekter, et av disse var Våle-martn. Våle-martn var et marked eller mini messe som ble holdt på Bibo. Arrangementet trakk mange mennesker, og det var et bra arrangement. Men dessverre så gikk ikke regnskapet i balanse og resultatet var et underskudd på 25 000,-. Dette er nok et av de største arrangement i Ivrigs historie.

ET IDRETTLAG SOM NÆRMER SEG 100ÅR

Ved inngangen til det siste tiåret i Ivrigs historie var Ivrig en klubb preget av bredde, vi hadde fem undergrupper, hvorav alle var aktive, hver på sitt felt. Friidretten fikk en tung start på dette tiåret, etter en tiårsperiode med mye aktivitet og mange gode utøvere, ble det brått slutt. Større klubber ”slukte” talentene og friidretten drev vider med et lite antall aktive. Men så i 1995 var det igjen et par utøvere som ville prøve seg på friidrettsbanen, man fikk en liten gruppe som reiste rundt på stevner og resultatene lot ikke vente på seg. Mangfoldige kretsmeisterskap og gullmedaljer fant sin vei til Ivrig. Friidrettsgruppa har hatt strålende resultater, blant annet har man en utøver som har vunnet Telenor lekene to år på rad, dette er en prestasjon det står respekt av. Disse lekene er det som tidligere het Donald Duck lekene, og regnes i dag som en uoffisiell landsfinale for aldersbestemte klasser. Utøveren, Espen Næss Lund er fremdeles aktiv og en av de beste i landet i sin klasse. Dette til tross for at friidrettsbanen vår i dag er ”umoderne”.

Fotballgruppa åpnet også dette tiåret med bra resultater, A-laget spilte seg opp til 4.divisjon og vant Postbank-cup`n, som er NM for lag i 4.divisjon og lavere, også dette er en av de største prestasjonene i Ivrigs historie. Men etter hvert som årene gikk ble det økonomisk tungt for fotballgruppa, i mange år hadde man hatt dugnader som skapte mye inntekter, pairinnsamling, lotterier og bingo. Dessverre falt mange av disse aktivitetene bort, og økonomien ble vanskeligere, men takket være god hjelp fra hovedstyret og mange frivillige klarte man seg gjennom denne tiden også. Fotballgruppa har tross lite penger fått i stand en ny fotballbane på Bibo, for 7-fotball og de siste årene har de også rehabilitert den nedre gressbanen, alt dette har krevd en enorm dugnadsinnsats, men sammen har de klart det.

Rambergkollen ble som nevnt fylkesanlegg for plasthopp, men dessverre brant unnarenet opp i 1989 og man stod igjen med vinterbakke. Dessverre valgte man å flytte fylkesanlegget, og de siste årene har det kun vært vinterhopping i Rambergkollen. Skigruppa har også de senere år bygd om lysløypa, for å bedre kvaliteten for både vinteridrett og sommeridrett. Turngruppa er kanskje den mest anonyme gruppa i Ivrig, men de er en av de største undergruppene. De fikk nye treningslokaler i samfunnshuset, og mange en Ivrigmedlem har gjort sine første turnøvelser på gulvet der. Turngruppa trener fremdeles på samfunnshuset, og grunnen er nok de tidligere nevnte langtidsplanene. En annen gruppe som også har slitt med treningsforhold er volleyballgruppa, i sesongen 1991/92 klarte volleyballgruppa å få et damelag opp i 1. divisjon. Dette var volleyballgruppas beste sesong, med hele fem lag i seriesystemet. Dessverre viste det seg at arbeidet med å få inn nok penger til alle reiser ble for tøft, og laget ble trukket sesongen etter. Dette ble starten på en lang nedtur for volleyballgruppa, nedturen nådde sin bunn i sesongen 1994/95 da Ivrig ikke stilte noen lag i seriesystemet i innendørs volleyball. Det var kun et fåtall spillere som spilte litt ”beachvolley”. I 1995 ble det nok en gang dratt i gang trening og det viste seg at det var mulig og stille et herrelag i 3. divisjon, i sesongen etter var det også mulig å stille et damelag i 3. divisjon

Man begynte å snakke om idrettshall igjen mot slutten av 80-tallet og begynnelsen av 90-tallet. Og hver gang temaet kom opp, kom man et skritt videre før det ble stopp. Under 90-årsjubileumet i 1990, ble det under beretningen nevnt at man ønsket seg en feiring av 100 års jubileet i en ny idrettshall. Dette har ikke skjedd ennå, men vi er nærmere en hall nå en noen gang før, hallen er planlagt og vil bli oppført i løpet av 2002 – 2003, men endringer har skjedd før og mange tror nok ikke at hallen kommer før første spadetak er tatt.

ET IDRETTLAG SOM RUNDER HUNDRE ÅR

IL Ivrig har i alle sine år vist seg levedyktig, selv om antall medlemmer og antall undergrupper har variert kraftig. De siste årene har alle grupper vært i aktivitet, og medlemsantallet har økt i takt med befolkningsveksten. Ivrig er i dag Våles største idrettslag og er et av Vestfolds mest allsidige idrettslag. Volleyballgruppa er på vei mot nye høyder, med sitt damelag og herrelag. Det er en kjerne av gamle og nye spillere som holder aktiviteten oppe. Fotballgruppa er Ivrigs største gruppe, både i aktivitet og antall utøvere. De stiller lag i samtlige årsklasser, og flere av dem har i de siste sesongene gjort seg bemerket med kretsmeesterskap og gode plasseringer i turneringer, innenlands og utenlands. Fotballgruppa har også rehabilitert nedre gressbane og holder i jubileumsåret på med en total ombygging av grusbane. Dessverre så rykket A-laget ned i 5. divisjon igjen i forrige sesong, så jubileumssesongen blir en kamp for å rykke opp igjen.

Friidrettsgruppa er Ivrigs minste gruppe men ikke når det gjelder resultater, dessverre kan det se ut som om friidretten i Våle blir lagt brakk fra jubileumsåret og fremover, mye på grunn av liten interesse for friidrett og dårlige baneforhold. Idrettsmerkeutvalget har i de senere år jobbet hardt for å få Våle folk ut av sofaen og bort på Bibo for å bevege seg litt. Det har i de senere år vært mellom 50-70 personer som har tatt merket.

Turngruppa trener fremdeles på Samfunnshuset, og har i denne sesongen startet opp med gutteturn for første gang siden 80-tallet. Turngruppa aktiviserer unge og gamle i alle aldre, med sine partier. Treningslokalene er ikke optimale men inntil idrettshallen står ferdig så duger lokalene.

Skigruppa har slitt med snømangel i flere år, men aktiviteten har vært opprettholdt, om enn med mange og lange reiser for å finne snødekte fjell. Rambergkollen er vedlikeholdt og flittig

brukt hver gang det er litt snø. Skigruppa har de siste årene lagt om lysløypa nok en gang, innkomsten er flyttet og deler av lysløypa er gruslagt for bruk sommerstid. Våle har også en god delegasjon som reiser på Birkebeiner rennet hvert år, mange av de har også med seg gode plasseringer hjem i sekken.

FORFATTERENES FORORD

Å lage beretning for et idrettslag som runder 100 år er ikke lett, men vi klarte det til slutt. Planene var klare over et år før jubileet, men alle papirer og protokoller var borte... Hele bygda ble satt i gang, alle som hadde noe å bidra med ble henstilt om å låne det ut. Men det virket ikke som om noen hadde samlet mye av historien. Det største savnet var tidligere beretninger og referater, noe alle var sikre på at fantes men ingen kunne finne. Men to uker før festen, da alle hadde innstilt seg på at det ikke ble noen beretning på festen, ble alle papirene funnet og beretningen skrevet i rekordfart. Det er nok ikke alt og alle som er nevnt, men det er begrenset hva man kan få til på to små uker. Resultatet har dere foran dere og vi håper at dette er en beretning som gjenspeiler Ivrigs historie gjennom 100 år. Det har aldri vært vår mening å lage en bok ut av historien, selv om det ikke hadde vært noe problem, med tilgang til stoffet og litt bedre tid. Beretningen er ment som en kort oversikt over de viktigste hendelsene i historien, og det er bevisst ikke lagt vekt på enkeltpersoner eller enkeltprestasjoner, foruten de som er av de beste i vår historie. Kildene våre har vært gamle protokoller, tidligere beretninger og diverse korrespondanse.

Vi som har laget denne beretningen håper at det blir hyggelig lesning og at mange kjenner igjen episoder og hendelser fra historien.